

Vragen?

In De opvoedvraag beantwoorden experts wekelijks opvoedvragen van lezers. Ook een vraag? Stuur een mailtje naar opvoedvraag@trouw.nl

Huisdier de opvoedvraag

Een kind van 6 wil graag een hond, maar kan ze die ook alleen uitlaten?

Een zesjarige wil het allerliefst een hond. In hoeverre kan een kind de verantwoordelijkheid voor een huisdier al aan?

Ike keer als er een puppy voorbij huppelt op straat is een meisje van zes jaar op slag verliefd. Wekenlang moet haar moeder de vraag dan opnieuw aanhoren. “Wanneer nemen we een hond?”

Zelfs de naam is al bedacht: Lucky. Haar moeder twijfelt. Ze houdt zelf ook erg van honden, maar is bang dat haar dochter, als ze ouder wordt, haar interesse voor het dier verliest. Ze vraagt zich af vanaf welke leeftijd haar dochter Lucky zelf ook uit zou kunnen laten.

Met een zesjarige kun je best afspraken maken over de verzorging van een huisdier, zegt Niels Kalkman van de Dierenbescherming. Maar, waarschuwt hij: “Onderaan de streep ligt het grootste gedeelte van de zorg bij jou als ouder. Jij bent eindverantwoordelijk. Een huisdier mag nooit de dupe worden als een kind ineens geen zin meer heeft om zich met de hond bezig te houden omdat haar hoofd er niet naar staat.”

Peuters en kleuters kunnen al meehelpen met het geven van eten en drinken, zegt Kalkman. “Maar zelfstandig uitlaten is echt iets anders. Dat is een verantwoordelijkheid die te groot kan zijn voor een zesjarige. Het ligt ook aan wat voor hond je in huis neemt.”

Het maakt volgens Kalkman nogal uit of Lucky een magere jack russel is of een gespierde staffordshire-bullterriër. Stel dat de hond zich opeens losrukt omdat hij een kat ziet, bijvoorbeeld. Of dat er een aanvaring is met een andere hond en het kind Lucky niet meer in bedwang kan houden. “Jack

ILLUSTRATIE ANNA SNOEK

‘Jack russels kunnen ook echte klerelijers zijn’

russels kunnen ook echte klerelijers zijn, hoor. Maar die kun je als zesjarige misschien nog wel fysiek de baas zijn. Dat geldt niet voor grotere honden. Zelfs labradors, die

doorgaans heel lief zijn, kunnen plotseling uit de bocht vliegen. Dan heb je als kind een probleem.”

Kynologisch instructeur Marjan Baas adviseert gezinnen via haar bedrijf The Art of Dog Training-NL over waar je aan moet denken als je een pup in huis haalt. Zij raadt ouders aan om kinderen zeker tot een jaar of twaalf nog niet de volledige verantwoordelijkheid over een hond te geven en de hond zeker niet alleen uit te laten. Samen uitlaten kan wel. “Gebruik dan bijvoorbeeld een riem waarbij je allebei een lijn vasthoudt. Dat is hartstikke leuk voor kinderen.”

Vanaf twaalf jaar worden kinderen vol-

gens Baas een stuk rustiger in hun bewegingen, wat fijner is voor honden. “Kleine kinderen zijn erg onvoorspelbaar. Honden vinden dat raar. Het fladdert maar heen en weer, ligt vandaag nog in de wieg en kan morgen ineens kruipen.”

Wie overweegt om een hond in huis te nemen moet het dier in ieder geval geen seconde alleen laten met een kind, zegt Baas. Zet de hond altijd even achter een traphekje of in de gang als je naar de wc moet, adviseert ze. “Een hond kan schrikken van een geluid, of iets wat ze ruiken, en daardoor onverwacht reageren. Honden verdragen veel van ons, maar het kan altijd misgaan. Bijtincidenten gebeuren helaas steeds vaker.” Soms helpt het volgens Baas ook om bijvoorbeeld een bank te verschuiven, zodat de hond een vluchtroute heeft als iets hem niet aanstaat.

Is het ook slim om te oefenen met een leenhond om te weten of het bevalt? Dat ligt aan de leenhond, zegt Baas. “Die hond zal zich in een andere omgeving ook weer anders gedragen. Vaak wordt er uiteindelijk toch gekozen voor een pup en die zal heel ander gedrag laten zien dan de leenhond die meestal wat ouder is.”

Naast de extra zorgen, brengt een hond volgens Niels Kalkman vaak ook veel positieve dingen in een gezin. “Het is goed dat kinderen via huisdieren leren dat dieren gevoel hebben en ook ongemak kunnen ervaren. Een hond kan ook troost bieden. Ze voelen snel aan ‘Hey, hier is iets niet goed, laat ik mijn baasje steunen!’”

Eline van Suchtelen

Sofie voor van de de klas Waart

Koffiekan, linoleum: waarom niets boven de basisschool gaat

Ik sta weer voor de klas. Tot de kerstvakantie ben ik op maandag en dinsdag de juf van groep 3/4 van een school met een afdeling voor hoogbegaafde leerlingen. Ik was bijna vergeten hoe het is, echt voor de klas staan op een basisschool. De afgelopen jaren heb ik veel les gegeven, maar niet voor een combigroep met methodes en een vast rooster waar ik me aan moet houden. En dat is best even wennen voor een juf die graag haar eigen plan trekt.

We werken met de methode Lijn 3, ‘heel simpel’, aldus mijn geroutineerde collega’s. Maar ik vind iets helemaal niet simpel als het – ik verzin dit niet – 26 onderdelen bevat waar je wat mee moet. De handleiding heeft een pictogram voor elk

onderdeel dat ik op het juiste moment uit de kast moet halen.

Leesboekjes, werkboekjes, rijtjesklappers, hakkaarten, planbordmagneten, een kopieermap met losse werkbladen, het woorddoeboek met losse stickers en zo kan ik nog even doorgaan. En dan hebben we ook nog de software met filmpjes, zoekplaten en allerhande oefeningetjes, voor de docent én de leerling.

Na een paar weken kom ik erachter dat er ook nog een onderdeel woordenschat bestaat dat ik over het hoofd had gezien, met een eigen prentenboek, filmpjes en de hele rataplan.

Volgens de methodemakers is dit een boeiende en avontuurlijke reis door Leesland, maar voor de juf is het meer een trektocht door een on-

doordringbare leesjungle waarbij ik telkens mijn kapmes en waterfles moet zoeken tussen 26 andere attributen.

Ondanks deze chaos in mijn eigen hoofd geniet ik er ook weer enorm van. Het vertrouwde gevoel als je om half acht de school binnenloopt en het schone linoleum ziet glimmen is niet vervangbaar door welke kantoortuin dan ook. De grappen in de lerarenkamer en de verloren gym schoenen heb ik ook gemist.

Geen barretje met knappe barista zoals op het ministerie van onderwijs, maar gewoon een grote kan koffie bij de dagstart. Ik geniet als de hele klas druk bezig is met een circuit voor de fijne motoriek, met scheerschuim en zand. Een kind dat me mama noemt of op schoot kruipt

Voor de juf is Leesland een trektocht door een ondoordringbare jungle

als ik aan het voorlezen ben.

Of als ik aan het einde van de dag vraag: “Kun je iets noemen wat je hebt geleerd vandaag?”, en iedereen zijn of haar vinger opsteekt. De grote grijns op het gezicht van het jochie dat eindelijk mee mag rekenen met een hogere groep.

Het houdt me fris. Want ook al is het een invalklus, ik zal de school niet verlaten voor ik alle 26 onderdelen van Lijn 3 heb gebruikt. Morgen is het 5 oktober, de Dag van de Leraar. Er is gelukkig geen staking, nu de loonsverhoging van 10 procent er door is. Laten we hopen dat deze mooie opsteker weer een bijdrage levert aan het aantrekken van fijne collega’s, want zeg nu zelf, wat is er mooier dan een kind leren lezen met Lijn 3?